

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: M. N.**, zastoupen JUDr. Josefem Prokešem, advokátem, se sídlem náměstí Dr. Beneše 5/13, Liberec 1, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 63 Cad 33/2004 - 26 ze dne 27. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Josefu Prokešovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 650 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 14. 10. 2004, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Liberci ze dne 6. 10. 2004 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž poukázal na to, že trpí celodenními bolestmi v levé kyčli, které se budou stupňovat k období operace v lednu 2006 zátěžovými bolestmi v pravé kyčli. To je stupňováno péčí o bezmocnou matku. Dále uvedl,

že trpí občasnými bolestmi zad a poruchami spánku, má v této souvislosti pracovní omezení a užívá některé medikamenty. Vyslovil přesvědčení, že je plně invalidní, a navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno.

Krajský soud k objasnění otázky, zda je žalobce částečně nebo plně invalidní, si vyžádal posudek Posudkové komise MPSV, pracoviště v Ústí nad Labem, který potvrdil správnost skutkových závěrů žalované. Krajský soud, který čerpal ve svých závěrech z přesvědčivě odůvodněných závěrů posudkové komise, se plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalované v tom, že s ohledem na onemocnění žalobce poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 35 %, žalobce je tudíž obecně schopen vykonávat lehké pomocné práce s omezením. Z těchto důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou a byla ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), krajským soudem zamítnuta.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž krajskému soudu vytýká, že se ve svém rozhodnutí opírá pouze o posudek posudkové komise ze dne 20. 4. 2005, přičemž poukazuje na to, že tento posudek mohl být zkreslen lékem COXTRAL, který si vzal před posudkovým vyšetřením. K posudkovému řízení vedenému předsedkyní komise MUDr. H. H. uvedl, že jmenovanou byl na závěr vyšetření zastrašován, že pokud dojde k dalšímu soudem nařízenému lékařskému vyšetření, mohlo by vyjít najevo, že i jeho částečná invalidita byla posuzována velmi měkce a částečný invalidní důchod by mu mohl být odebrán. S poukazem na další lékařské posudky se stěžovatel domnívá, že se jedná o podjatost posudkových lékařů, a žádá, aby byl proveden nový znalecký posudek soudním znalcem z oblasti ortopedie.

Soudem ustanovený zástupce stěžovatele v doplňku kasační stížnosti uvedl, že jako důvod kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Je přesvědčen, že došlo k vadě řízení před správním orgánem, když tento orgán ve svém rozhodnutí ze 14. 10. 2004 vycházel pouze ze znaleckého posudku posudkové komise vydaného 20. 4. 2004. Dále pak znovu opakuje, že při jeho vyšetření a jednání posudkové komise nabytýl přesvědčení, že členové komise se projevovali vůči němu zaujatě a dokonce byl předsedkyní komise zastrašován, že by mohl přijít i o částečný invalidní důchod. Z jednání posudkové komise proto nabytýl dojmu, že nebylo vedeno objektivně a nebylo zejména přihlédnuto k dosavadním lékařským zprávám a vyšetřením zdravotního stavu stěžovatele, které měla komise k dispozici. Z těchto důvodů navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k novému řízení a rozhodnutí.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná pouze uvedla, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu, a proto nepodává vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí a uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán

v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytyčkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že došlo k vadě řízení před správním orgánem, protože však vytyká krajskému soudu, že vycházel pouze z posudku posudkové komise ze dne 20. 4. 2004, je zřejmé, že uvedená námitka směřuje k postupu soudu a nikoliv správního orgánu. Tato námitka tudíž odpovídá důvodu uvedenému v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., což je nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel neuvádí konkrétní výhrady vůči posudku Posudkové komise MPSV, pouze vyslovuje domněnku o podjatosti posudkových lékařů. V řízení před krajským soudem však stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující vyloučení členů posudkové komise, a to ani při jednání před krajským soudem dne 27. 6. 2005, jehož byl osobně přítomen. Pokud by stěžovatel vznesl námitku podjatosti lékařů posudkové komise, krajský soud by věc předložil správnímu orgánu, který by o takovéto námitce rozhodl podle příslušných ustanovení správního řádu. Takovouto námitku podjatosti však stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem nevznesl, a pokud s ní přichází až v souvislosti s podáním kasační stížnosti, nelze se již takovouto námitkou zabývat.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činní svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěrů Posudkové komise MPSV v Ústí nad Labem, vyjádřených v posudku této komise z 20. 4. 2005, podle nichž stěžovatel není plně invalidní; ostatně ani stěžovatel neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkové komise. Součástí posudku posudkové komise je i závěr, jaké práce může stěžovatel s přihlédnutím ke svému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu vykonávat, je tak naplněn požadavek § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází mj. z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající k zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem. Krajský soud se přitom náležitým způsobem vypořádal s námitkou stěžovatele, že se má v lednu 2006 podrobit plánované operaci levého kyčelního kloubu. K tomu lze dodat, že pokud byl stěžovateli rozhodnutím žalované ze dne 10. 4. 2006 přiznán od 13. 7. 2005 plný invalidní důchod, stalo se tak na základě posouzení zdravotního stavu stěžovatele ze dne 11. 10. 2005, který vyšel z toho, že u stěžovatele jde o progredující těžký nález na levé kyčli s výrazným omezením hybnosti a schopnosti zátěže s plánovanou operací během tří měsíců, což bylo hodnoceno jako perioperační období poklesem schopnosti výdělečné činnosti 70 % s tím, že pooperačně by mohlo dojít ke zlepšení stavu. Závěrem bylo konstatováno, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá (je srovnatelný) postižení uvedenému v kapitole XV oddílu H v položce 50.3 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Uvedená položka hodnotí stavy v perioperačním období a rekonvalescenci (zpravidla po dobu jednoho roku), takže uvedenou položku nemohla vzít

Posudková komise MPSV v úvahu při hodnocení zdravotního stavu stěžovatele k datu vydání rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2004. I kdyby se totiž doba jednoho roku od plánované operace v lednu 2006 počítala plně zpětně, nemohla by dosáhnout do 14. 10. 2004, ke kterémužto datu byl posudek posudkové komise vypracován.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 10. 2004 nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když shledal rozhodnutí správního orgánu věstně správným a žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Odměna advokáta ustanoveného podle § 35 odst. 7 s. ř. s. k žádosti stěžovatele usnesením krajského soudu byla stanovena podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony právní služby po 250 Kč, výše náhrady hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 75 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu